

Ялинка

Сергій Носань

Пізнього вечора я подзвонив до лісника — нашого доброго знайомого, привітався і запитав:

— Карпе Івановичу, як там у вас — нічого не передбачається?

— Приходьте завтра раненько... До Пташиного яру. Вирубку почали. Там весною дорогу прокладатимуть, от ми й розчищаємо. Кілька сосон вже спиляли. Так що буде для вас хвоя.

Ось уже кілька років ми не купуємо новорічних ялинок, а прикрашаємо ту, що росте на подвір'ї біля Оленчиного вікна. Сталося це після зустрічі з Карпом Івановичем. Несли ми того вечора з базару пишне півтораметрове деревце. Аж тут підходить лісник.

Погомоніли ми про се, про те, а на прощання дядько Карпо й питає:

— Скільки ж за цю красуню?..

— Два карбованці заплатили.

— Жаль,— якимось болісно зітхнув Карпо Іванович.

— Що жаль? — перепитую.

— Отаку красу нищити... І в селі, і в містах особливо, кожний неодмінно хоче придбати ялинку на свято. І навіть не подумає, що для того, аби виросла ось така, як у вас, треба щонайменше десять років чекати! Якби моя воля, то я геть би заборонив рубати й продавати ялинки. Геть! Постоїть вона в хаті для втіхи тиждень— два — і на смітник! Хіба ж це по-нашому, по-людському?.. Просто не замислюємося над цим. А треба, треба!

Відтоді ми й не купуємо ялинок. А коли є можливість взяти кілька соснових чи ялинових гілочок на вирубці — прикрашаємо ними в хаті. Тому завжди перед Новим роком я й телефоную до Карпа Івановича. Ось як і нині.

Ще затемна вибираємось до шляху глибокою стежкою, протоптаною в пухких снігах. Сніг рипить під ногами. Зорі на синьому небі яскраво й гостро горять. Десь за годину ми вже біля Пташиного яру. Дорога тьмяно поблискує, наїждже— на машинами та натерта саньми. За поворотом, на узбіччі, грузовик чорніє. Підходимо. Дядько Карпо назустріч нам радо обзивається:

— От добре, що нагодилися! — І до Оленки: — Ну як, Снігурко, мороз за щічки щипле?

— Ні-і... Я його не боюся.

— І то правда!.. Чого його боятися? Хай він нас боїться.

— А ви це чого біля машини клопочетесь?

— А гостя непроханого піджидаю... Загляньте до кузова.

Лежать у ньому п'ять струнких ялинок.

— От бачите!.. Ще й такі трапляються... Це ж треба! — сердиться дядько Карпо.—

Зрубав п'ять і знову подався.

— Не інакше, як продав ти буде,— зауважую.

— Що він буде робити — я не знаю, а за цю шкоду — відповідатиме! Десять років тому посадив я ці ялинки на схилі яру...І ось — маю радість!.. Мертві, порубані...— Дядько ступив до кабіни і натиснув на сигнал, натиснув — і лісом довго котився тягучий плаксивий звук. Ніхто ніде не відгукувався, не з'являвся.

— Що ж, товаришу, ми тебе чекати не будемо,— сказав дядько Карпо і гукнув до мене: — Спробуй заводною ручкою, бо стартер не бере.

Я кілька разів з силою крутнув. Мотор чмихнув і глухо загуркотів. Карпо Іванович дістав аркуш паперу із записника, червоний олівець і вивів великими літерами:

"Машина біля контори лісництва! Чекаємо!"

— Глянь-но, Снігурко, чи немає, бува, помилок? — усміхнувся до Оленки дядько Карпо.

— Жодної.

— От і добре... Добре, що ви нагодилися вчасно, що допомогли мені машину завести.— Дядько Карпо надколов ножем вершечок довгої ломаки, затис папірця. Поставив ломаку в глибокий замет, а сам сів до кабіни. Оленка вмостилася поряд... Я забрався в кузов, і машина рушила.

— Ну, а ти, голубе,— визирнувши з кабіни, голосно сказав у ліс до когось Карпо Іванович,— коли не хочеш разом під'їхати, то доберешся пішки. Тут недалеко — п'ять кілометрів.— І вже тихо додав: — Можливо, коли йтимеш, ліс таки щось підкаже твоїй совісті.

Пригнувшись за кабіною, я бачив у скельце, як донька щось говорила до лісника, а він, погоджуючись, кивав головою.

— Що то вона нашіптувала вам? — запитую Карпа Івановича біля контори лісництва.

— Снігурка твоя?.. Хочуть навесні прийти всім класом. Допоможуть на місці зрубаних, та й далі, на тому бугрі лисому, ялинки посадити, — відповів і радо всміхнувся.